

بسم الله الرحمن الرحيم

حدایارنگ تا نیز کرامت کن فغانم را	بموج اشک بلب لب ده تیغ زبانه را
تغم را ب که صدف تیره بچی ناتوانم	که چشم بهما ترکان تصور استخوانم
امید کنهتی زخمی بی پروا کلی دارم	که او از شکستی رنگ بندار دفاکم
ز رشک من رنگ گل موی نشنیده مانا	خس خاست از ترکان بلب اشیاکم

نهالم خورده ابا ز جوی طبع چون بخت
بهداری بچکد کرافتری بر کجما ترا

زهی بدشت غت عتوه خیزم حلها	بری شبینه ز حار سه تو ابلها
کمان برنگ بیداست انش از منزل	ز بس بریده براه تو رنگ قافلها
جیم غ دانه بمنقا رگشته است قلم	ز بیم جوی تو از بس که شده دلها
مجت میکند مارا بسوی جوی نشنای	که کوه بسیتون امین زباشند مارا
نهال بخت مانی بهره از آب و هوادرد	چو سود از آب همچو بار کوه ریشه مارا
ز خود موج شراب فکر بازم دار و از نوشی	بباش چشم امیو پنبه باشی شبینه مارا

بیم دل جیالشت سوت امشب مستافاده است
حس از ما رسان معشوق و عاشق منته مارا

جان گرفت ز زمان دل اسیر مرا	که هست حلقه ز کعبه چشم نیر مرا

خیال وی نو دار در زبوی گل مستم	راهی بسوی دعاغت از ضمیر مرا
مرا بکنج خیال تو نیست حاجت فتن	چون ز موج بری میدید حصیر مرا
ز بسیتون سوی شیرین سمنه شو تو	که ناز با نه بود راه جوی شیر مرا

سین جو سرگرم از ناز چشم دولت
رقم ز حامه نیاید بیرون دلیر مرا

میتوان دانت از زخم دل اعجاز ترا	سوزن عیبت بیکان ناوک ناز ترا
میکند شوخی چشم از دیدت نوز ترا	از رم اهو بود شرکان نظر باز ترا
شکبه میکردم بکشتن سیر تو چون	موی شنیدم از زخم عجب آواز ترا

میشود طوطی جوشش از صحبت اینیات
داده شوکت چشم او از سر نه بر آواز ترا

بیاله نقش در کز رخ فرنگ ترا	شراب روغن گل شد جرم رنگ ترا
بیک اشاره کشد منت کمان کیشی	ز رنگ چهره من پر بود حدنگ ترا
ز سایه تره چشم موریت قلم	چو میکشید تصور دهمان تنگ ترا
فاده ایم بسوای ناز مر نکالت	همین سماع بود ندر فرنگ ترا

رحم سحت تو سوت مرا کربی است
شد بگردن خود شکست بار رنگ ترا

حسن چون ز بموج ناز بجز نور را	لوهر غلطان بودی نای دل شور را
ترتیب اهل فغانی همان کرد فضا	دار از خنقه نابوت شد منصور را
مده حاصل بهر جا کشت مارا منزه است	تنگ شکر مهر با شکر کاروان بود را